

U OBRANU STARIJE GENERACIJE - TREĆE DOBI

Starije građane neprestano se kritizira za svaki zamisliv nedostatak u modernom svijetu, bio stvaran ili imaginaran.

A stariji obično kažu: "Znamo da smo odgovorni za sve ono što smo učinili, a i za sve što smo propustili, i za to ne krivimo druge."

Netko je pak, gledajući sa strane, kritički, nakon razmišljanja zaključio da ipak nisu stariji, seniori ti koji su prognali i uklonili

- **melodiju** iz glazbe,
- **ponos** iz pojavnosti,
- **obazrivost** iz vožnje,
- **romantiku** iz ljubavi,
- **obveze** iz bračne zajednice,
- **odgovornost** iz roditeljstva,
- **zajedništvo** iz obitelji,
- **učenje** iz obrazovanja,
- **služenje** iz domoljublja,
- **Zlatno pravilo** ("Ne čini drugome što ne želiš sebi.") iz međusodnih odnosa,
- **natalitet** iz braka,
- **pristojnost** iz ponašanja,
- **profinjenost** iz jezika,
- **predanost i odanost** iz zaposlenja,
- **mudrost i oprez** iz trošenja,
- **Boga** iz vlade i škole.
- i na kraju, zaista nisu oni ti koji su eliminirali **strpljenje i toleranciju** iz komunikacije s drugima.

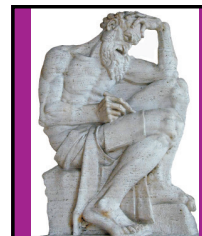
(posuđeno iz neimenovanog izvora)

Čini se da veći dio ovoga stoji. No bit će i pokoja iznimka? Razmislite...!

Prava molitva nije u riječima nego u srcu. Nisu riječi te koje daju snagu našim molbama nego naše čežnje. Ako zazivamo vječni život ustima a da ga ne želimo iz dubine srca, naš vapaj je nijem. Ako za njim, bez riječi, čežnemo iz dubine srca, naša nijemost vrišti.

sv. Augustin

SVETO IME

župni bilten - RISIKA

I. NEDJ. KORIZME - 26.2.2012.

Broj: 9 (249)

Često slušamo kako ljudi komentiraju "stara vremena" i uspoređuju ih - izravno ili neizravno - s današnjim vremenom. No, ako već hoćemo uspoređivati, onda je sigurno mnogo pametnije uspoređivati ljude, a ne vremena. Konačno, ljudi su ti koji "čine" vremena, barem u onom dijelu koji nas najviše zanima. A mjesto paušalnih sudova uvijek je bolje pogledati činjenice. S njima pak nije uvijek lako; najprije, jer su nekad nepoznate, a - i onda kad su poznate - nerijetko ih se namjerno drži daleko od naših očiju. Jasno, ne bez razloga.

Ovaj put Sveto ime posuđuje par tekstova koji baš govore o činjenicama, uspoređujući ih, ali i ostavljajući prostora da sami sudite. Pa pročitate.

DOBRODOŠLI NA COSTA CONCORDIU!

Prije točno sto godina, 15. travnja 1912. godine, potonuo je slavni RMS Titanic, najveći i najbrži putnički brod svog vremena. Od dvije tisuće dvijesto ljudi na brodu, u ledenom je oceanu skončalo njih više od tisuću i pol. Mladi konobar Giovanni bio je jedan od 900 članova posade, i jedan od 700 njih koji nisu preživjeli. Talijan jednostavno nije imao šanse - čamaca za spašavanje nije bilo dovoljno, a on je bio član posade i muškarac. U to vrijeme, naime, ljudska je vrsta imala

neobična pravila ponašanja na moru: najprije su se spašavale žene i djeca, dok je među preostalim muškarcima posada posljednja napuštala brod.

Giovanni je u Italiji ostavio sestru Mariju, čija će se unuka Valentina Capuano prije dva tjedna ukrcati na luksuzni cruiser Costa Concordia. Iako je kapetan Concordije Francesco Schettino u jednoj reportaži češkog lista Dnes godinu dana ranije izjavio kako, citiram, "nikada ne bi poželio biti u koži kapetana Titanica", sudbina će mu svojim osebnim smislom za humor namijeniti upravo to mjesto: prije desetak dana, 13. siječnja, njegov će se golemi brod nasukat na podvodnu hrid uz samu obalu talijanskog otočića Giglio.

Putnici koji su u tom trenutku večerali začuli su isti strašni zvuk koji je one davne noći probudio putnike na Titanicu. S istim onim osebnim smislom za humor, sudbina je namjestila da u tom trenutku u restoranu tiho svira "My Heart Will Go On" Celine Dion, naslovna tema Cameronovog filma "Titanic". I tu prestaje svaka, makar i slučajna veza između ove dvije pomorske nesreće.

Valentina, čiji je praujak nestao s Titanicom, svjedočit će zajedno s ostalim putnicima kaosu koji je nastao kad se Concordia počela nagnjati. Brodskih oficira nije bilo nigdje, putnici su se spašavali kako su znali i umijeli, muškarci su u panici nagnuli u čamce za spašavanje gazeći preko žena i preskačući djecu, a kapetan Schettino, u jednoj od najsravnijih epizoda u pomorskoj historiji, ostavio je i posadu i putnike, pa se zajedno s prvim oficijom Cirom Ambrosiom prvi ukrcao u čamac za spašavanje, bježeći s broda nasukanog nekoliko valova od obale. Ako ništa drugo, u svojoj će bijednoj obrani moći podsjetiti kako je na vrijeme upozoravao da "nikada ne bi poželio biti u koži kapetana Titanica".

Kapetanu Titanica Edwardu Johnu Smithu - iako usred noći i usred oceana, u moru temperature oko ništice, četiri stotine milja daleko od kopna - ni u jednom trenutku nije palo na pamet da napusti brod. One je noći posljednji put viđen na palubi trenutak-dva prije nego će i sam nestati u dubini. Ljudska

je vrsta u to vrijeme, naime, imala neobična pravila ponašanja na moru. Kapetani su posljed- nji napuštali brod koji tone, a mnogi i odlazili zajedno s njim.

Zajedno s kapetanom, u ledenu smrt dostojanstveno je otišao i njegov prvi oficir, William Murdoch, koji je do zadnjeg časa organizirao spašavanje putnika, ali i stotine oficira i mornara, i sam Thomas Andrews, projektant Titanica, i svih osam članova orkestra Wallacea Hartleya, koji su - u možda najglavovitijoj sceni te katastrofe - do posljednjeg trenutka na palubi svirali vesele valcere i živi ragtime.

Ni Johnu J. Astoru, jednom od najbogatijih ljudi onoga doba, čije bi bogatstvo u današnjem novcu iznosilo nepojmljivih stotinu milijardi dolara, nije palo na pamet da u čamcu zauzme mjesto nekoj ženi ili djetetu. Smjestio je suprugu, njenu sobaricu i njegovateljicu, pa pomagao spašavati druge putnike, ostavivši sebi taman toliko života da zajedno s piscem J. Futrelleom popuši posljednju cigaretu.

Astor nije bio jedini bogataš na brodu - salon Titanica na njegovom prvom putovanju bio je all-star tadašnje svjetske elite. Nasljednik druge jedne čuvene obitelji, industrijalac Benjamin Guggenheim, ukrcao je u čamac za spašavanje ljubavnicu i njenu sluškinju, pa otišao u kabinu, odjenu večernje odijelo i - kako kažu svjedoci - izjavio: "Spreman sam otići kao džentlmen." Posljednji put viđen je kako zajedno s tajnikom puši cigaru na raskošnoj skalinadi brodskog salona, gdje je jednog preživjelog zamolio da poruči njegovoj supruzi kako je otišao uspravan. "Nijedna žena neće umrijeti zato što je Benjamin Guggenheim kukavica", rekao mu je slavni bogataš nekoliko minuta pred smrt.

Ni Astor ni Guggenheim nisu bili sveci. Bili su beskrupulozne kapitalističke hijene. Sve u njihovom svijetu imalo je cijenu i bilo je na prodaju, baš sve osim - časti. Borba za goli život nije protuzakonita, i da su se oni, ili konstruktor Titanica, prvi oficir ili kapetan, ukrcali u neki čamac, ne bi završili u zatvoru, već - mnogo gore - osramoćeni. Njihova je posljednja privilegija bila to što njihov heroizam, za razliku od bezimnih heroja iz strojarnice i treće klase, nije bio anonimn. Od 175 bogatih muškaraca u prvoj klasi - cijena apartmana iznosila je današnjih 70.000 dolara! - preživjelo ih je svega pedesetak.

Tragediju na Atlantiku, zapisala je na kraju pomorska historija, preživjelo je ukupno 75 posto žena, i samo dvadeset posto muškaraca. Katastrofa Titanica 1912. godine označila je tako kraj veličanstvene industrijske ere, koja je gradila goleme čelične brodove i tornjeve, i simbolični početak stoljeća koje će ih samo dvije godine kasnije početi sustavno rušiti. Bio je to, međutim, i kraj epohe u kojoj se spašavalo "najprije žene i djecu", i u kojoj je život najbogatijeg čovjeka na svijetu u jednom trenutku - onom najvažnijem, posljednjem - mogao vrijediti manje od života njegove sobarice.

Katastrofa Costa Concordije 2012. godine označila je pak simboličan početak nove ere, epohe u kojoj bi se ljudi poput kapetana Smitha, Astora ili Guggenheima računali u budale. U našem posve odljuđenom, sebičnom XXI. stoljeću, kapetani i bogataši prvi napuštaju brod, a muškarci gaze preko žena i djece. Čast, poštovitost i ljudska solidarnost zajedno vrijede manje od jedne obveznice grčke državne banke, i na tonućem svijetu opstaju samo najjači i najimućniji, najsebičniji, najpodliji i najgori među nama.

Dobrodošli na Costa Concordiju!

